Dosarul nr. 2-1378/2025

HOTĂRÂRE
În numele Legii

10 noiembrie 2026 mun. Hînceşti

Judecătoria Hînceşti, sediul Central, în componenţă:
preşedintele şedinţei, judecător Roic-Botezatu Lilia
grefier Ursu Daniela, Simionel Ion

a examinat în şedinţa de judecată publică cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Lepădatu Nicolae către Sîrbu Tudor, privind încasarea datoriei.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

În ședința de judecată s-au prezentat reclamantul Lepădatu Nicolae, reprezentantul acestuia, avocatul Ganganu Vasile și pârâtul Sîrbu Tudor.

La data de 16 noiembrie 2026, pârâtul Sîrbu Tudor, a înaintat prin intermediul secției evidență și documentare procesuală a Judecătoriei Hîncești, sediul Central, cerere de apel nemotivat împotriva hotărârii judecătorești.

În conformitate cu art.236 alin.(5) lit. b) CPC, hotărârea integrală a fost întocmită la data de 26 noiembrie 2026.

Examinând cauza, în baza probelor administrate şi cercetate nemijlocit în şedinţa de judecată, instanţa,

A C O N S T A T A T :

La 10 noiembrie 2025, prin intermediul secției evidență și documentare procesuală a Judecătoriei Hîncești, sediul Central, a parvenit cererea de chemare în judecată înaintată de Lepădatu Nicolae către Sîrbu Tudor, privind recuperarea împrumutului bănesc.

Potrivit fișei de repartizare, cauza a fost distribuită în mod automat-aleatoriu, la aceiași dată, judecătorului Judecătoriei Hîncești, sediul Central, Lilia Roic-Botezatu.

Prin încheierea judecătorului din 13 noiembrie 2025, cauza a fost primită în procedură contencioasă, cu fixarea ședinței de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a indicat că, la 05 noiembrie 2022, la solicitarea pârâtului Sîrbu Tudor, i-a acordat acestuia cu titlu de împrumut suma de 5 800 euro, părțile convenind asupra achitării unei dobânzi lunare în mărime de 1% din suma împrumutată.

A menționat reclamantul că, în vederea confirmării primirii mijloacelor bănești, pârâtul a întocmit personal o recipisă, care a fost semnată atât de acesta, în calitate de împrumutat, cât și de reclamant, în calitate de împrumutător.

A relevat că, deși în conținutul recipisei nu a fost indicat termenul de rambursare a împrumutului, părțile au convenit verbal asupra restituirii mijloacelor bănești într-un termen ce nu urma să depășească un an de la data primirii acestora.

Potrivit susținerilor reclamantului, la expirarea termenului convenit pentru rambursarea împrumutului, acesta s-a adresat pârâtului cu solicitarea de restituire a sumei împrumutate și de achitare a dobânzii aferente, însă ultimul a refuzat să-și onoreze obligațiile asumate, negând faptul că ar fi împrumutat mijloace bănești de la reclamant.

Totodată, reclamantul a susținut că, în lunile iunie, iulie și septembrie ale anului 2023, precum și în luna iulie a anului 2025, s-a adresat în repetate rânduri pârâtului cu cereri prealabile, prin care a solicitat restituirea sumei datorate, acordându-i, de fiecare dată, un termen de o lună pentru executarea obligației.

Cu toate acestea, deși pârâtul domiciliază în satul Logănești, raionul Hîncești, iar reclamantul susține că îl vedea frecvent în localitatea respectivă, toate cererile prealabile expediate i-au fost restituite de către oficiul poștal, cu mențiunile potrivit cărora destinatarul este necunoscut ori nu reclamă corespondența expediată cu aviz de recepție.

În aceste circumstanțe, având în vedere faptul că demersurile întreprinse în vederea recuperării pe cale amiabilă a mijloacelor bănești nu au avut rezultatul urmărit, reclamantul a considerat necesară adresarea în instanța de judecată în vederea apărării drepturilor sale.

În consecință, reclamantul Lepădatu Nicolae a solicitat:

- încasarea din contul pârâtului Sîrbu Tudor, în beneficiul său, a sumei de 5 800 euro, cu titlu de datorie rezultată din raporturile de împrumut, confirmate prin recipisa din 05 noiembrie 2022;
- încasarea din contul pârâtului, în beneficiul reclamantului, a sumei de 2 088 euro, cu titlu de dobândă de întârziere, calculată în mărime de 1% lunar din suma împrumutată;
- încasarea cheltuielilor de judecată suportate în legătură cu achitarea taxei de stat și a taxei de timbru.

La 12 decembrie 2025, reprezentantul reclamantului Lepădatu Nicolae, avocat Ganganu Vasile, a înaintat o cerere privind asigurarea acțiunii, prin încheierea instanței, din 19 ianuarie 2026, fiind dispusă respingerea acesteia ca neîntemeiată.

Subsecvent, prin încheierea din aceiași dată, s-a dispus admiterea cererii privind efectuarea expertizei grafoscopice.

Potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 947-952, din 05 iunie 2026, s-a concluzionat că semnăturile din partea de jos a recipisei, privind acordarea împrumutului , a fost executată de Tudor Sîrbu; semnătura contestată dată din numele lui Lepădatu Nicolae a fost executată de Lepădatu Nicolae; Scrisul cifric, în partea de jos a recipisei privind acordarea împrumutului, a fost executată de către Nicolae Lepădatu; Textul recipisei privind acordarea împrumutului scris de mână, a fost executat de către Tudor Sîrbu.

La 18 august 2026, pârâtul Sîrbu Tudor a depus în adresa Judecătoriei Hîncești, sediul Central, o referință, prin care a solicitat respingerea integrală, ca neîntemeiată, a cererii de chemare în judecată înaintate de Lepădatu Nicolae, cu compensarea cheltuielilor de judecată suportate.

În motivarea poziției sale, pârâtul a indicat că, la 18 decembrie 2025, a înaintat Judecătoriei Hîncești o cerere privind dispunerea efectuării unei expertize grafoscopice, în vederea stabilirii apartenenței semnăturilor aplicate în partea de jos a recipisei din 05 noiembrie 2022, privind acordarea împrumutului în sumă de 5 800 euro, precum și a identificării persoanei care a executat înscrisul cifric reprezentând data întocmirii acesteia.

A menționat că, prin încheierea instanței de judecată din 19 ianuarie 2026, cererea respectivă a fost admisă, iar la solicitarea părții reclamante a fost formulată suplimentar o întrebare adresată expertului, în vederea stabilirii persoanei care a executat textul manuscris al recipisei. Cheltuielile aferente efectuării expertizei au fost puse în sarcina pârâtului, acesta achitând în acest sens suma totală de 14 700 lei.

În continuare, pârâtul a făcut referire la concluziile raportului de expertiză judiciară complexă, grafoscopică și tehnică a documentelor nr. 947–952 din 05 iunie 2026, potrivit cărora

semnătura contestată, aplicată în partea de jos a recipisei, a fost executată de către Sîrbu Tudor, iar semnătura aplicată din numele lui Lepădatu Nicolae a fost executată de către acesta din urmă. Totodată, s-a stabilit că înscrisul cifric „05.11.2022”, amplasat în partea de jos a recipisei privind acordarea împrumutului în sumă de 5 800 euro, a fost executat de către Lepădatu Nicolae, în timp ce textul manuscris al recipisei a fost executat de către Sîrbu Tudor.

Cu referire la pretențiile reclamantului privind încasarea datoriei și a dobânzii contractuale, pârâtul a susținut că faptul stabilit prin raportul de expertiză judiciară, potrivit căruia data de 05 noiembrie 2022 a fost înscrisă în conținutul recipisei de către reclamant, confirmă, în opinia sa, că la data respectivă nu a avut loc transmiterea mijloacelor bănești și că, în temeiul recipisei respective, acesta nu a primit careva sume de bani.

A relevat pârâtul că circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei denotă caracterul simulat al contractului de împrumut în sumă de 5 800 euro, atât sub aspectul naturii, cât și al conținutului actului juridic, or, la momentul semnării acestuia, părțile ar fi manifestat intenția de a ascunde conținutul real și natura raportului juridic existent între acestea.

În susținerea poziției sale, pârâtul a făcut referire la recipisa din 07 iunie 2019, potrivit căreia a împrumutat de la Lepădatu Nicolae suma de 2 000 euro, pe un termen de trei luni, precum și la recipisele din 10 ianuarie 2021, 15 aprilie 2021, 11 septembrie 2021, 17 februarie 2022 și 05 noiembrie 2022, prin care, potrivit susținerilor sale, ar fi restituit reclamantului mijloace bănești în sumă totală de 4 000 euro.

Totodată, a susținut că recipisa privind împrumutul în sumă de 5 800 euro a fost întocmită la 07 iunie 2019, concomitent cu recipisa privind împrumutul în sumă de 2 000 euro, având exclusiv rolul de garanție a restituirii datoriei, fără intenția părților de a produce efecte juridice specifice unui raport de împrumut distinct.

În confirmarea caracterului simulat al actului juridic, pârâtul a invocat și faptul că, la momentul întocmirii recipisei privind suma de 5 800 euro, în conținutul acesteia nu a fost indicată nici data întocmirii și nici data restituirii pretinsului împrumut.

Astfel, în opinia pârâtului, părțile au urmărit să ascundă caracterul oneros al împrumutului în sumă de 2 000 euro, acordat la 07 iunie 2019, întocmind recipisa în sumă de 5 800 euro în scopul garantării executării obligației de restituire a împrumutului inițial și de achitare a dobânzii aferente acestuia.

În aceste circumstanțe, pârâtul a apreciat că pretinsul contract de împrumut în sumă de 5 800 euro este afectat de o simulație absolută, întrucât a fost încheiat fără intenția de a produce efecte juridice, motiv pentru care, acesta nu poate produce efecte juridice între părți.

Subsecvent, pârâtul a susținut că instanța de judecată urmează să declare ineficient contractul având ca obiect împrumutul în sumă de 5 800 euro, dat fiind caracterul absolut simulat al acestuia.

Cu referire la pretenția reclamantului privind compensarea cheltuielilor de judecată, pârâtul a susținut că și acest capăt de cerere urmează a fi respins ca neîntemeiat, or, în condițiile în care acțiunea principală este neîntemeiată, pârâtul nu poate fi obligat la compensarea cheltuielilor suportate de către reclamant cu titlu de taxă de stat și taxă de timbru.

Concomitent, pârâtul a solicitat compensarea, din contul reclamantului, a cheltuielilor de judecată suportate în cadrul examinării prezentei cauze, în cuantum de 14 700 lei, reprezentând costul efectuării expertizei judiciare.

În consecință, pârâtul Sîrbu Tudor a solicitat respingerea integrală, ca neîntemeiată, a cererii de chemare în judecată înaintate de Lepădatu Nicolae, cu încasarea din contul reclamantului, în beneficiul pârâtului, a cheltuielilor de judecată în cuantum de 14 700 lei.

În cadrul ședinței de judecată din 10 septembrie 2026, reprezentantul reclamantului, avocat Ganganu Vasile a formulat o cerere de concretizare a pretențiilor, potrivit căreia, a fost majorată dobânda de întârziere la suma de 2 600 euro.

În cadrul ședinței de judecată, *reclamantul Lepădatu Nicolae* a susținut integral cererea de chemare în judecată, inclusiv cererea privind majorarea pretențiilor, solicitând admiterea acesteia.

În susținerea acțiunii, reclamantul a explicat că, la 05 noiembrie 2022, într-o zi de sâmbătă, aproximativ la ora 09:00, pârâtul Sîrbu Tudor s-a prezentat la domiciliul său, solicitându-i acordarea unui împrumut bănesc în valută străină, motivând că se afla într-o situație dificilă și avea nevoie de mijloace financiare.

A menționat că îl cunoștea anterior pe pârât, întrucât acesta se ocupa cu colectarea strugurilor în localitatea în care domiciliază reclamantul, între aceștia neexistând anterior careva conflicte. Totodată, a indicat că pârâtul s-ar fi adresat inițial lui Busuioc Vasile în vederea obținerii unui împrumut, iar ultimul, neavând posibilitatea de a-i acorda mijloacele bănești solicitate, i-ar fi recomandat să se adreseze reclamantului. Reclamantul a relatat că, în luna octombrie 2022, a fost contactat telefonic de către Busuioc Vasile, care l-a rugat să-l ajute pe Sîrbu Tudor, asigurându-l că acesta este o persoană care își restituie datoriile. A explicat că anterior i-a acordat pârâtului în repetate rânduri împrumuturi bănești, sumele respective fiindu-i restituite. Cu ocazia restituirii împrumuturilor anterioare, reclamantul obișnuia să-i transmită pârâtului recipisele aferente acestora.

Referitor la împrumutul litigios, reclamantul a indicat că, la 05 noiembrie 2022, i-a transmis pârâtului suma de 5 800 euro, părțile convenind verbal asupra restituirii acesteia în termen de aproximativ două luni, până la sărbătorile de iarnă, precum și asupra achitării unei dobânzi în mărime de 1% lunar din suma împrumutată. A precizat că, spre deosebire de împrumuturile acordate anterior, pentru care nu percepea dobândă, în cazul împrumutului în litigiu a solicitat achitarea unei dobânzi lunare, având în vedere cuantumul considerabil al sumei împrumutate, precum și faptul că mijloacele bănești respective aparțineau uneia dintre fiicele sale, reclamantul păstrând la domiciliul său banii acestora.

Cu referire la circumstanțele întocmirii recipisei din 05 noiembrie 2022, reclamantul a explicat că textul acesteia, inclusiv mențiunea privind achitarea dobânzii de 1% lunar, a fost scris personal de către pârât. A relatat că, în timpul întocmirii recipisei, instrumentul de scris nu funcționa corespunzător, motiv pentru care s-a deplasat pentru a aduce un alt stilou, iar la revenire pârâtul i-a comunicat că a finalizat întocmirea recipisei și i-a solicitat transmiterea mijloacelor bănești, întrucât se grăbea. Reclamantul a confirmat că data de 05 noiembrie 2022, înscrisă în partea de jos a recipisei, a fost executată personal de către acesta, însă a susținut că mențiunea respectivă a fost făcută în prezența și la solicitarea pârâtului, din motiv că ultimul se grăbea. Totodată, reclamantul a confirmat că, în aceeași zi, pârâtul i-a restituit suma de 500 euro, reprezentând o datorie anterioară, fapt pentru care reclamantul a întocmit o recipisă privind recepționarea mijloacelor bănești respective. Ulterior restituirii acestei sume, pârâtul a contractat un nou împrumut, într-un cuantum mai mare, și anume de 5 800 euro.

Fiind întrebat despre împrumuturile acordate anterior, reclamantul a indicat că nu își amintește cu exactitate datele și cuantumul tuturor sumelor împrumutate, menționând că împrumuturile anterioare erau în sume de până la 1 000 euro. A mai explicat că îi acorda pârâtului noi împrumuturi la solicitarea acestuia, inclusiv în situațiile în care între părți mai exista un raport de împrumut. Referitor la executarea obligației de restituire a împrumutului litigios, reclamantul a indicat că, odată cu venirea sărbătorilor de iarnă, l-a contactat telefonic pe

pârât în vederea recuperării mijloacelor bănești, însă ultimul i-a solicitat amânarea termenului de restituire până la sărbătorile pascale, motivând că fiul său urma să revină de peste hotarele țării și să achite integral datoria.

A relatat că, ulterior sărbătorilor pascale, pârâtul nu i-a mai răspuns la apelurile telefonice, blocându-i numărul de telefon, motiv pentru care reclamantul a identificat domiciliul acestuia și s-a deplasat personal în vederea recuperării datoriei. Cu toate acestea, pârâtul ar fi negat faptul contractării împrumutului, comunicându-i reclamantului că nu îl cunoaște și sugerându-i să se adreseze instanței de judecată. În continuare, reclamantul a menționat că i-a expediat pârâtului patru scrisori în vederea recuperării datoriei, însă din suma de 5 800 euro pârâtul nu i-a restituit nicio sumă de bani.

La întrebările de concretizare ale instanței de judecată, reclamantul a explicat că cererea de chemare în judecată a fost întocmită de către un avocat din mun. Chișinău, în baza circumstanțelor relatate de acesta, admițând posibilitatea de a fi omis anumite detalii. A reiterat că termenul de rambursare a împrumutului a fost convenit verbal, inițial până la sărbătorile de iarnă, iar ulterior, la solicitarea pârâtului, până la sărbătorile pascale ale anului 2023.

Suplimentar, reclamantul a relatat că, la prima întâlnire a părților în cadrul procesului judiciar, pârâtul a negat existența datoriei, însă, după ieșirea din sediul instanței, i-ar fi comunicat că mijloacele bănești îi vor fi restituite. În ziua următoare, cu ocazia sărbătorii Sfântului Nicolae, pârâtul l-ar fi contactat telefonic, felicitându-l și asigurându-l din nou că situația va fi soluționată. Ulterior însă, pârâtul și-ar fi schimbat poziția, negând în continuare faptul contractării împrumutului.

În final, reclamantul a reiterat că recipisa din 05 noiembrie 2022 reprezintă ultima recipisă întocmită în cadrul raporturilor de împrumut dintre părți, după data respectivă nefiindu-i acordate pârâtului alte împrumuturi și nefiindu-i restituite careva mijloace bănești, solicitând încasarea integrală a datoriei, a dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată.

În cadrul ședinței de judecată, *reprezentantul reclamantului Lepădatu Nicolae, avocatul Ganganu Vasile*, a susținut integral cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea acesteia. În argumentarea poziției sale, reprezentantul reclamantului a indicat că instanței de judecată i-a fost prezentat originalul recipisei din 05 noiembrie 2022, iar circumstanțele întocmirii acesteia au fost explicate de către reclamant, inclusiv sub aspectul înscrierii datei în conținutul recipisei.

A atras atenția asupra faptului că, în cadrul primei ședințe de judecată în care a fost pusă în discuție recipisa respectivă, pârâtul a negat atât faptul contractării împrumutului, cât și apartenența scrisului din conținutul recipisei, motiv pentru care, la solicitarea acestuia, a fost dispusă efectuarea unei expertize judiciare. Or, potrivit concluziilor raportului de expertiză judiciară, s-a confirmat că textul manuscris al recipisei și semnătura pârâtului au fost executate de către Sîrbu Tudor, iar data înscrisă în conținutul acesteia a fost executată de către Lepădatu Nicolae.

Reprezentantul reclamantului a susținut că, în măsura în care pârâtul invocă faptul că recipisa litigioasă ar fi fost întocmită în anul 2019, iar data acesteia ar fi fost aplicată ulterior, inclusiv în anul 2025, ultimului îi revenea obligația de a prezenta probe pertinente și concludente care să confirme circumstanțele respective. Cu toate acestea, argumentele pârâtului se întemeiază exclusiv pe propriile declarații, fără a fi susținute, în opinia reprezentantului reclamantului, prin probe care să confirme caracterul simulat al raportului juridic litigios. Totodată, avocatul a relevat că între părți au existat anterior mai multe raporturi de împrumut, iar reclamantul a explicat modalitatea de întocmire și de restituire a recipiselor aferente acestora, circumstanțe care confirmă existența unor raporturi juridice de asumare a obligațiilor între părți.

A menționat că, în cadrul ședințelor de judecată anterioare, pârâtul nu recunoștea nici recipisa, nici faptul contractării împrumutului, invocând inclusiv faptul că nu poate scrie cu caractere chirilice, însă concluziile raportului de expertiză au confirmat apartenența scrisului manuscris acestuia. În continuare, reprezentantul reclamantului a atras atenția instanței asupra neconcordanțelor existente în explicațiile pârâtului, inclusiv cu referire la locul în care au avut loc raporturile dintre părți la 05 noiembrie 2022, apreciind că poziția contradictorie a acestuia este orientată spre evitarea executării obligației de restituire a mijloacelor bănești.

Cu referire la dobânda solicitată, avocatul a indicat că reclamantul a explicat faptul că împrumuturile anterioare erau acordate fără perceperea unei dobânzi, însă, având în vedere cuantumul considerabil al împrumutului litigios, solicitarea unei dobânzi de 1% lunar era justificată. Mai mult, mențiunea privind achitarea dobânzii respective a fost executată personal de către pârât în conținutul recipisei. În aceste circumstanțe, reprezentantul reclamantului a apreciat că pretențiile formulate sunt întemeiate, solicitând admiterea integrală a cererii de chemare în judecată.

În cadrul ședinței de judecată, *pârâtul Sîrbu Tudor* nu a recunoscut pretențiile formulate de reclamant, contestând faptul contractării împrumutului în sumă de 5 800 euro la 05 noiembrie 2022. În susținerea poziției sale, pârâtul a explicat că, în anul 2019, s-a adresat lui Busuioc Vasile în vederea obținerii unui împrumut bănesc, iar acesta i-a recomandat să se adreseze lui Lepădatu Nicolae, întrucât ultimul se ocupa cu acordarea împrumuturilor. A relatat că, la 01 iunie 2019, s-a prezentat la Lepădatu Nicolae, de la care a împrumutat suma de 2 000 euro. Cu această ocazie, reclamantul i-ar fi impus condiția întocmirii unei recipise suplimentare, cu titlu de garanție, potrivit căreia, în eventualitatea nerestituirii în termen a împrumutului contractat, pârâtul urma să restituie suma de 5 800 euro. Totodată, pârâtul a susținut că între părți a existat o înțelegere verbală privind achitarea unei dobânzi în mărime de 5% lunar din suma împrumutată de 2 000 euro. A menționat că, aflându-se într-o situație în care avea nevoie de mijloace bănești și fiind convins că va putea restitui împrumutul, a acceptat condițiile impuse de reclamant și a procedat la întocmirea recipiselor respective.

A explicat că termenul de restituire a împrumutului în sumă de 2 000 euro, indicat în recipisă, era de trei luni, iar la expirarea acestuia, neavând posibilitatea de a restitui mijloacele bănești, i-a propus reclamantului transmiterea în contul datoriei a automobilului său. Cu toate acestea, reclamantul a refuzat propunerea respectivă, motivând că nu are nevoie de automobil. În continuare, pârâtul a indicat că a început să restituie mijloacele bănești împrumutate, făcând referire la recipisele întocmite cu ocazia efectuării plăților. În particular, acesta a făcut referire la recipisa din 10 ianuarie 2021, precum și la restituirea sumei de 450 euro la 15 aprilie 2021, a sumei de 1 750 euro la 11 septembrie 2021, a sumei de aproximativ 500 euro la 17 februarie 2022 și a sumei de 500 euro la 05 noiembrie 2022. Potrivit explicațiilor pârâtului, suma totală restituită reclamantului a constituit 4 000 euro, depășind astfel de două ori cuantumul împrumutului efectiv contractat.

Cu referire la circumstanțele din 05 noiembrie 2022, pârâtul a susținut că, la data respectivă, s-a deplasat la reclamant exclusiv în vederea restituirii unei părți din datoria anterioară, transmițându-i suma de 500 euro, și nicidecum în vederea contractării unui nou împrumut. A negat categoric faptul recepționării de la reclamant, la data respectivă, a sumei de 5 800 euro sau a oricăror alte mijloace bănești. Pârâtul a reiterat că între acesta și Lepădatu Nicolae a existat un singur raport de împrumut, constituit în anul 2019, având ca obiect suma de 2 000 euro, nefiindu-i acordate de către reclamant alte împrumuturi bănești.

Referitor la recipisa litigioasă, pârâtul a explicat că aceasta a fost întocmită concomitent cu recipisa aferentă împrumutului inițial, în anul 2019, având rolul de garanție a executării obligației de restituire a sumei de 2 000 euro și de achitare a dobânzii convenite verbal între părți. A indicat că ambele înscrisuri au fost întocmite în același moment, însă, odată cu trecerea timpului, a uitat despre existența recipisei întocmite cu titlu de garanție.

A mai menționat că, raportând suma de 4 000 euro restituită reclamantului la suma de 5 800 euro indicată în recipisa litigioasă, diferența ar constitui 1 800 euro. Cu toate acestea, pârâtul a declarat că nu recunoaște obligația de achitare a diferenței respective, întrucât a restituit deja o sumă de două ori mai mare decât cea efectiv împrumutată. Totodată, pârâtul a relatat că reclamantul ar fi pretins la un moment dat existența unei datorii restante în sumă de 2 800 euro, circumstanță care l-a determinat să refuze efectuarea altor plăți. Ulterior, reclamantul s-ar fi prezentat la domiciliul pârâtului, propunându-i achitarea sumei de 1 800 euro în vederea stingerii raporturilor dintre aceștia, însă pârâtul nu a acceptat propunerea respectivă.

La întrebările de concretizare ale instanței de judecată, pârâtul a explicat că, la 18 decembrie 2025, a solicitat efectuarea expertizei judiciare din motiv că nu a recepționat mijloace bănești în temeiul recipisei litigioase. A recunoscut că inițial a negat întocmirea acesteia, însă, ulterior, identificând recipisele printre documentele sale personale, și-a amintit circumstanțele raporturilor de împrumut din anul 2019.

La întrebările reprezentantului reclamantului, pârâtul a explicat că a recepționat cererea de chemare în judecată anterior datei de 18 decembrie 2025, împreună cu o copie a recipisei pe care, potrivit susținerilor sale, nu erau vizibile semnăturile, având ulterior acces la recipisa respectivă în cadrul instanței de judecată. A menționat că scrie într-o măsură redusă cu caractere chirilice și că recipisa litigioasă a fost întocmită împreună cu reclamantul. Totodată, a explicat că, de regulă, recipisele aferente restituirii mijloacelor bănești erau întocmite de către reclamant, fără ca pârâtul să verifice conținutul acestora, nefiind interesat la acel moment de mențiunile efectuate.

Cu referire la concluziile raportului de expertiză judiciară, pârâtul a indicat că a solicitat efectuarea expertizei pentru a demonstra că data și semnătura din recipisă nu au fost executate de către acesta, însă, în condițiile în care concluziile expertizei confirmă apartenența scrisului manuscris și a semnăturii, recunoaște întocmirea recipisei. Totodată, pârâtul a confirmat că, la întocmirea recipisei litigioase, nu a fost influențat de nicio persoană, reiterând însă că înscrisul respectiv a fost întocmit împreună cu reclamantul și nu reflectă transmiterea efectivă a unui împrumut distinct în sumă de 5 800 euro. În final, pârâtul a susținut că suma de 5 800 euro, indicată în recipisa litigioasă, includea atât datoria inițială de 2 000 euro, cât și dobânda convenită verbal între părți, în mărime de 5% lunar, fără ca acestea să fi stabilit momentul până la care urma să curgă dobânda respectivă. A reiterat că a restituit reclamantului în total suma de 4 000 euro și că nu intenționează să mai achite alte mijloace bănești.

Analizând cererea de chemare în judecată și înscrisurile anexate acesteia, apreciind pretențiile formulate în acțiune în raport cu probele prezentate, administrându-le pertinența și temeinicia prin prisma legislației ce guvernează raportul juridic litigios, instanța concluzionează, că cererea reclamantului privind încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată din contul pârâtului, este întemeiată și urmează a fi admisă integral din următoarele considerente:

În conformitate cu prevederile art. 5 alin.(1) Cod de procedură civilă al RM, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-și apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile și interesele legitime, pe când potrivit prevederilor art. 166 alin. (1) Cod de Procedură Civilă al RM, oricine pretinde un drept împotriva

unei alte persoane ori are un interes pentru constatarea existenței sau inexistenței unui drept trebuie să depună în instanța competentă o cerere de chemare în judecată.

Potrivit art. 6 Cod de procedură civilă al RM, instanța judecătorească exercită apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime prin somare la executarea unor obligații, prin declararea existenței sau inexistenței unui raport juridic, prin constatarea unui fapt care are valoare juridică, prin alte modalități, prevăzute de lege.

În acest sens, instanţa reţine, că conform art. 10 alin.(1) Cod civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna –credinţă se prezumă până la proba contrară.

Potrivit art. 11 alin.(1) Cod civil, buna-credinţă este un standard de conduită a unei părţi, caracterizată prin corectitudine, onestitate, deschidere şi luarea în cont a intereselor celeilalte părţi la raportul juridic. Conform art. 117 alin. (1) CPC, probe în cauze civile sânt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei.

Conform art. 118 alin. (1), (3) din Codul de procedură civilă al RM, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sânt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu prevederile art. 121 Cod de procedură civilă al RM, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului, iar art. 122 din Codul de procedură civilă al RM prevede că, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

În conformitate cu art. 130 alin. (1-3) din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea pricinii.

În conformitate cu art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă, explicaţiile date de părţi asupra circumstanţelor care le sunt cunoscute şi care au importanţă în proces urmează a fi verificate şi evaluate deopotrivă cu celelalte probe.

În conformitate cu art. 240 alin. (1,3) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării pricinii şi admisibilitatea acţiunii. Instanţa judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretenţiilor înaintate de reclamant.

Instanța, analizând cererea de chemare în judecată în coraport cu înscrisurile prezentate de reclamant, constată că la 05 noiembrie 2022, de către Sîrbu Tudor a fost întocmită o referință,

potrivit căreia, ultimul a indicat că a primit de la Lepădatu Nicolae, suma de 5 800 euro, cu dobânda de 1% lunar (f.d.8).

Prin scrisorile prealabile din 05 iunie 2023, 11 iulie 2023, 17 august 2023 și 20 iulie 2025, reclamantul Lepădatu Nicolae, s-a adresat către Sîrbu Tudor, în vederea restituirii sumei împrumutului, indicând dreptul său de a se adresa instanței de judecată (f.d.9-13)

Respectiv, la 10 noiembrie 2025, reclamantul Lepădatu Nicolae, s-a adresat cu prezenta cerere de chemare în judecată, prin care a solicitat.

- încasarea din contul pârâtului Sîrbu Tudor, în beneficiul său, a sumei de 5 800 euro, cu titlu de datorie rezultată din raporturile de împrumut, confirmate prin recipisa din 05 noiembrie 2022;
- încasarea din contul pârâtului, în beneficiul reclamantului, a sumei de 2 088 euro, cu titlu de dobândă de întârziere, calculată în mărime de 1% lunar din suma împrumutată;
- încasarea cheltuielilor de judecată suportate în legătură cu achitarea taxei de stat și a taxei de timbru.

Potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 947-952, din 05 iunie 2026, dispusă prin încheierea instanței, s-a concluzionat că semnăturile din partea de jos a recipisei, privind acordarea împrumutului, a fost executată de Tudor Sîrbu; semnătura contestată dată din numele lui Lepădatu Nicolae a fost executată de Lepădatu Nicolae; Scrisul cifric, în partea de jos a recipisei privind acordarea împrumutului, a fost executată de către Nicolae Lepădatu; Textul recipisei privind acordarea împrumutului scris de mână, a fost executat de către Tudor Sîrbu (f.d.79-87).

Ulterior, în cadrul ședinței de judecată, partea reclamantă a concretizat pretențiile în sensul majorării dobânzii de întârziere de la 2 088 euro, la 2610 euro.

Instanța reține că obiectul litigiului dedus judecății îl constituie executarea obligației de restituire a mijloacelor bănești pretinse de reclamant ca fiind transmise pârâtului în temeiul recipisei din 05 noiembrie 2022, existența raportului juridic de împrumut fiind contestată de către pârât sub aspectul transmiterii efective a mijloacelor bănești.

Astfel, instanța atestă că, în susținerea pretențiilor formulate, reclamantul Lepădatu Nicolae a prezentat originalul recipisei din 05 noiembrie 2022, din conținutul căreia rezultă că Sîrbu Tudor a confirmat primirea de la reclamant a sumei de 5 800 euro, cu asumarea obligației de achitare a unei dobânzi în mărime de 1% lunar (f.d. 8).

Instanța subliniază că recipisa, prin natura și finalitatea sa juridică, constituie un mijloc de probă scris prin care împrumutatul confirmă recepționarea mijloacelor bănești și, implicit, existența raportului obligațional dintre acesta și împrumutător. În măsura în care conținutul înscrisului reflectă în mod neechivoc faptul primirii unei sume de bani, acesta este apt să demonstreze atât existența raportului juridic de împrumut, cât și executarea obligației împrumutătorului de transmitere a mijloacelor bănești, în lipsa unor probe contrare suficiente.

La caz, instanța constată că înscrisul prezentat de reclamant individualizează părțile raportului juridic, cuantumul mijloacelor bănești primite de către împrumutat, valuta în care a fost acordat împrumutul, precum și cuantumul dobânzii convenite între părți, elemente care permit identificarea naturii și conținutului obligației asumate de către pârât.

O relevanță deosebită în soluționarea prezentului litigiu o prezintă concluziile raportului de expertiză judiciară nr. 947–952 din 05 iunie 2026, întocmit ca urmare a dispunerii efectuării expertizei judiciare la solicitarea pârâtului, prin care s-a stabilit că atât semnătura aplicată din numele lui Sîrbu Tudor, cât și textul manuscris al recipisei privind acordarea împrumutului în sumă de 5 800 euro au fost executate personal de către acesta, iar semnătura aplicată din numele

reclamantului, precum și înscrisul cifric reprezentând data recipisei au fost executate de către Lepădatu Nicolae (f.d. 79–87).

Prin urmare, concluziile expertizei judiciare confirmă apartenența textului manuscris și a semnăturii pârâtului, înlăturând incertitudinile invocate inițial de către acesta cu privire la autorul înscrisului prezentat în susținerea acțiunii.

Instanța nu poate trece cu vederea nici faptul că, ulterior efectuării expertizei judiciare, în cadrul ședinței de judecată, pârâtul Sîrbu Tudor a recunoscut întocmirea recipisei, confirmând, totodată, că la momentul întocmirii acesteia nu a fost influențat de nicio persoană. Astfel, deși pârâtul contestă finalitatea juridică a înscrisului, apartenența manifestării de voință consemnate în textul acestuia nu mai constituie, în esență, un aspect litigios între părți.

În ceea ce privește faptul că data de 05 noiembrie 2022 a fost înscrisă în conținutul recipisei de către reclamant, instanța apreciază că această circumstanță, analizată în mod izolat, nu este de natură să lipsească înscrisul de valoarea sa probantă și nici să infirme existența raportului juridic de împrumut consemnat în acesta. Or, împrejurarea că anumite mențiuni din conținutul unui înscris au fost executate de către persoane diferite nu conduce, prin ea însăși, la concluzia inexistenței raportului juridic pe care înscrisul îl constată, atât timp cât conținutul esențial al obligației a fost consemnat și semnat personal de către persoana care și-a asumat-o.

Mai mult, reclamantul a recunoscut în cadrul ședinței de judecată că data recipisei a fost înscrisă personal de către acesta, oferind explicații asupra circumstanțelor în care a procedat astfel, și anume că pârâtul se grăbea, iar mențiunea respectivă a fost efectuată în prezența și la solicitarea acestuia.

Instanța observă că raportul de expertiză judiciară stabilește apartenența scrisului cifric, însă nu confirmă susținerea pârâtului potrivit căreia data ar fi fost aplicată ulterior întocmirii recipisei și fără acordul său. Prin urmare, interpretarea oferită de pârât concluziilor expertizei depășește constatările efective ale expertului, atribuindu-le o semnificație pe care acestea, prin conținutul lor, nu o comportă.

În ceea ce privește argumentele pârâtului Sîrbu Tudor, potrivit cărora recipisa litigioasă ar fi fost întocmită în anul 2019, concomitent cu recipisa aferentă împrumutului în sumă de 2 000 euro, având exclusiv rolul de garantare a executării obligațiilor rezultate din acel raport juridic, instanța le apreciază critic, prin prisma ansamblului probatoriului administrat în cauză.

Potrivit art. 1089 Cod civil, simulația unui contract poate fi absolută sau relativă, simulația absolută presupunând încheierea contractului fără intenția părților de a produce efecte juridice. Totodată, conform art. 1090 alin.(1) Cod civil, contractul simulat nu produce efecte între părți.

Din interpretarea sistemică a normelor enunțate rezultă că, pentru a putea fi reținut caracterul simulat al unui act juridic, este necesară stabilirea existenței unei înțelegeri comune a părților, orientate spre crearea unei aparențe juridice care nu corespunde voinței lor reale. Prin urmare, simpla contestare ulterioară, de către una dintre părți, a efectelor juridice ale unui înscris întocmit și semnat personal nu este suficientă pentru constatarea simulației.

Raportând aceste considerente la circumstanțele prezentei cauze, instanța constată că pârâtul nu a demonstrat existența unui acord simulatoriu între acesta și reclamant, în temeiul căruia recipisa privind primirea sumei de 5 800 euro ar fi fost întocmită exclusiv pentru crearea unei aparențe juridice ori pentru garantarea restituirii unui alt împrumut.

În acest context, instanța subliniază că, potrivit art. 118 alin.(1) Cod de procedură civilă, fiecărei părți îi revine obligația de a demonstra circumstanțele invocate în susținerea propriilor pretenții și obiecții. Astfel, în condițiile în care reclamantul a prezentat un înscris prin care pârâtul a confirmat personal recepționarea mijloacelor bănești, ultimului îi revenea sarcina de a

demonstra circumstanțele concrete invocate în vederea infirmării conținutului acestuia. Or, existența unor raporturi de împrumut anterioare între aceleași persoane nu exclude posibilitatea constituirii unor noi raporturi juridice și nici nu permite, în mod automat, raportarea tuturor înscrisurilor întocmite de către părți la o singură obligație de restituire a mijloacelor bănești.

Instanța reține că reclamantul nu a negat existența unor raporturi de împrumut anterioare cu pârâtul, explicând că, de-a lungul timpului, i-a acordat acestuia în repetate rânduri mijloace bănești, care i-au fost ulterior restituite. Prin urmare, existența unor recipise aferente plăților efectuate anterior datei de 05 noiembrie 2022 nu contravine, prin ea însăși, poziției reclamantului și nu infirmă faptul acordării unui nou împrumut la data respectivă. Mai mult, instanța observă că înscrisurile invocate de pârât privind restituirea unor sume de bani sunt datate, în cea mai mare parte, anterior datei indicate în recipisa litigioasă. În lipsa demonstrării unei legături nemijlocite între aceste plăți și obligația consemnată în recipisa privind suma de 5 800 euro, instanța nu poate atribui plăților respective efectul juridic al stingerii, totale sau parțiale, a obligației deduse judecății.

Cu referire la suma de 500 euro, transmisă de pârât reclamantului la 05 noiembrie 2022, instanța constată că faptul efectuării acestei plăți nu este contestat de către reclamant. Cu toate acestea, divergența dintre pozițiile părților rezidă în destinația juridică a plății respective, reclamantul susținând că aceasta reprezenta restituirea unei datorii anterioare, iar pârâtul pretinzând că suma respectivă făcea parte din plățile aferente unicului împrumut contractat în anul 2019.

La acest capitol, instanța reține că simpla coincidență a datei la care a fost efectuată plata de 500 euro cu data înscrisă în recipisa litigioasă nu demonstrează că plata respectivă a fost efectuată în contul datoriei de 5 800 euro, în special în condițiile în care reclamantul a oferit o explicație distinctă și coerentă asupra succesiunii acțiunilor întreprinse de părți în ziua respectivă. Totodată, instanța apreciază critic caracterul succesiv și neuniform al poziției procesuale adoptate de pârât pe parcursul examinării cauzei.

Astfel, dacă inițial pârâtul a contestat inclusiv faptul întocmirii recipisei și apartenența scrisului și a semnăturii, ulterior, după obținerea concluziilor raportului de expertiză judiciară, acesta a recunoscut întocmirea înscrisului, atribuindu-i însă o altă finalitate juridică, și anume *cea de garantare a restituirii unui împrumut anterior*.

Instanța nu atribuie modificării poziției procesuale a pârâtului, prin ea însăși, valoarea unei dovezi a existenței datoriei, însă apreciază această circumstanță în coraport cu celelalte probe administrate, inclusiv cu explicația pârâtului potrivit căreia ar fi uitat despre existența recipisei întocmite în anul 2019 și și-ar fi amintit despre aceasta ulterior identificării documentelor personale. Or, deși pârâtul invocă faptul că recipisa litigioasă a fost întocmită concomitent cu recipisa privind acordarea împrumutului în sumă de 2 000 euro, în cadrul examinării cauzei nu a fost demonstrată în mod convingător identitatea momentului întocmirii celor două înscrisuri și nici existența unei înțelegeri comune a părților privind caracterul de garanție al recipisei în sumă de 5 800 euro.

Instanța mai observă că pârâtul, pe de o parte, susține că recipisa litigioasă nu a fost întocmită cu intenția de a produce efecte juridice, iar, pe de altă parte, atribuie acesteia rolul de garantare a restituirii împrumutului inițial și a dobânzii aferente, făcând inclusiv referire la diferența de 1 800 euro rezultată din scăderea sumei pretins restituite de 4 000 euro din suma de 5 800 euro indicată în recipisă. Aceste susțineri reflectă explicații diferite asupra finalității actului juridic și nu sunt suficiente, în lipsa unor probe concludente, pentru constatarea caracterului absolut simulat al raportului juridic litigios.

Respectiv, instanța nu identifică temeiuri pentru aplicarea prevederilor art. 1089 și art. 1090 Cod civil în sensul pretins de către pârât și, în consecință, nici pentru constatarea ineficienței contractului de împrumut în temeiul art. 357 alin.(1) Cod civil.

În acest context, instanța subliniază că aprecierea probelor nu presupune examinarea izolată a fiecărei circumstanțe invocate de către participanții la proces, ci evaluarea acestora în ansamblu, sub aspectul pertinenței, admisibilității, veridicității și suficienței lor, în conformitate cu prevederile art. 130 Cod de procedură civilă.

Prin urmare, punând în balanță înscrisul original prezentat de către reclamant, concluziile raportului de expertiză judiciară, explicațiile participanților la proces și circumstanțele aferente raporturilor juridice anterioare dintre părți, *instanța ajunge la concluzia că probatoriul administrat în susținerea acțiunii este suficient pentru constatarea existenței raportului juridic de împrumut în sumă de 5 800 euro, iar argumentele pârâtului nu sunt de natură să răstoarne constatările respective*.

Potrivit art. 1242 alin.(1) Cod civil, prin contractul de împrumut, împrumutătorul se obligă să transmită în proprietatea împrumutatului bani sau alte bunuri fungibile, iar împrumutatul își asumă obligația restituirii acestora. Totodată, în conformitate cu art. 1247 alin. (1) și (3) Cod civil, împrumutatului îi revine obligația de a restitui împrumutul în termenul și în modul stabilit prin contract, iar în cazul împrumutului bănesc, acesta este obligat să restituie suma nominală primită.

Instanța reține că, odată cu primirea mijloacelor bănești și confirmarea în scris a acestui fapt, în sarcina pârâtului s-a constituit obligația corelativă de restituire a împrumutului, obligație care urmează a fi executată în conformitate cu principiile executării corespunzătoare și cu bună-credință a obligațiilor civile.

Cu referire la termenul de restituire a împrumutului, instanța constată că acesta nu a fost indicat expres în conținutul recipisei, iar explicațiile reclamantului referitoare la termenul convenit verbal nu sunt pe deplin uniforme. Cu toate acestea, neconcordanțele respective nu afectează, prin ele însele, existența obligației principale de restituire a împrumutului, legiuitorul reglementând inclusiv modalitatea de determinare a exigibilității obligației în situația în care părțile nu au stabilit un termen de restituire.

În acest sens, art. 1247 alin.(4) Cod civil prevede că, în lipsa stabilirii unui termen de restituire sau de preaviz, împrumutatul este obligat să restituie împrumutul în decursul a 30 de zile de la primirea cererii de restituire.

Instanța constată că reclamantul a întreprins în repetate rânduri acțiuni orientate spre recuperarea mijloacelor bănești, adresându-se pârâtului prin scrisorile prealabile din 05 iunie 2023, 11 iulie 2023, 17 august 2023 și 20 iulie 2025 (f.d. 9–13). Deși expedierea acestor scrisori nu echivalează automat cu recepționarea lor efectivă de către destinatar, instanța reține că, cel târziu odată cu comunicarea cererii de chemare în judecată, pârâtului i-a devenit cunoscută în mod neechivoc solicitarea reclamantului privind restituirea integrală a împrumutului.

Mai mult, din explicațiile oferite de pârât în cadrul ședinței de judecată rezultă că acesta a recepționat cererea de chemare în judecată anterior datei de 18 decembrie 2025, astfel încât, la momentul soluționării prezentei cauze, termenul legal de 30 de zile pentru restituirea împrumutului era expirat. Cu toate acestea, pârâtul nu a procedat la executarea obligației asumate și nici nu a prezentat probe suficiente care să confirme stingerea obligației rezultate din recipisa litigioasă prin plată sau printr-un alt mod prevăzut de lege.

În consecință, instanța constată că pretenția reclamantului Lepădatu Nicolae privind încasarea din contul pârâtului Sîrbu Tudor a sumei de 5 800 euro, cu titlu de datorie rezultată din

raporturile de împrumut confirmate prin recipisa din 05 noiembrie 2022, este întemeiată și urmează a fi admisă integral.

În ceea ce privește pretenția reclamantului privind încasarea dobânzii, instanța reține că, potrivit conținutului recipisei din 05 noiembrie 2022, pârâtul Sîrbu Tudor și-a asumat, pe lângă obligația principală de restituire a împrumutului în sumă de 5 800 euro, și obligația de achitare a unei *dobânzi în mărime de 1% lunar din suma împrumutată*.

Potrivit art. 1244 alin.(1) Cod civil, în cadrul raporturilor juridice de împrumut, părțile sunt în drept să convină asupra achitării unei dobânzi, cu respectarea limitei maxime stabilite de legiuitor. Totodată, în conformitate cu alin.(5) și (6) ale aceluiași articol, suma împrumutată este purtătoare de dobândă din momentul remiterii acesteia împrumutatului și până la restituirea împrumutului, dacă părțile nu au convenit altfel.

La caz, instanța constată că obligația de achitare a dobânzii nu rezultă dintr-o manifestare unilaterală de voință a reclamantului, intervenită ulterior constituirii raportului juridic de împrumut, ci a fost consemnată expres în conținutul recipisei întocmite și semnate personal de către pârât. Prin urmare, pârâtul, la momentul constituirii raportului juridic obligațional, a cunoscut atât cuantumul mijloacelor bănești împrumutate, cât și condițiile financiare aferente utilizării acestora, exprimându-și consimțământul asupra obligației de achitare a dobânzii în mărime de 1% lunar.

Instanța mai reține că dobânda convenită între părți reprezintă contraprestația aferentă folosinței mijloacelor bănești acordate cu titlu de împrumut, iar neexecutarea obligației principale de restituire a acestora nu poate constitui, prin ea însăși, un temei de exonerare a debitorului de la executarea obligației accesorii asumate.

În acest context, instanța observă că reclamantul a solicitat inițial încasarea dobânzii în sumă de 2 088 euro, însă, având în vedere că pe parcursul examinării cauzei obligația de restituire a împrumutului a rămas neexecutată, acesta și-a concretizat pretențiile, solicitând încasarea dobânzii în cuantum de 2 610 euro. Raportând cuantumul dobânzii convenite la suma împrumutată, instanța constată că *dobânda lunară aferentă împrumutului constituie 58 euro, iar suma solicitată de reclamant, în cuantum de 2 610 euro, corespunde unei perioade de 45 de luni*.

Instanța apreciază ca neîntemeiată obiecția pârâtului potrivit căreia dobânda nu ar putea fi pretinsă pentru perioada în care acesta nu a avut posibilitatea de a face cunoștință cu materialele cauzei civile, or obligația de achitare a dobânzii își are izvorul în raportul juridic de împrumut constituit între părți, iar nu în raportul juridic procesual apărut ca urmare a sesizării instanței de judecată. Prin urmare, momentul familiarizării pârâtului cu materialele dosarului nu prezintă relevanță pentru nașterea și existența obligației contractuale de achitare a dobânzii, atât timp cât aceasta a fost asumată anterior intentării procesului civil.

Subsecvent, instanța reține că pârâtul nu a demonstrat achitarea dobânzii aferente împrumutului litigios, după cum nu a demonstrat nici existența unor circumstanțe care ar fi determinat stingerea sau modificarea obligației respective.

În aceste condiții, sub rezerva respectării plafonului legal al dobânzii prevăzut de art. 1244 alin.(1) Cod civil, instanța conchide că pretenția privind încasarea sumei de 2 610 euro, reprezentând dobânda aferentă împrumutului nerestituit, *este întemeiată și urmează a fi admisă*.

În același context, instanța reține că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, aprecierea probelor administrate și stabilirea circumstanțelor de fapt ale cauzei constituie, în primul rând, prerogativa instanțelor judecătorești naționale, acestea având obligația de a examina efectiv argumentele și mijloacele de probă prezentate de către părți și de a expune în mod suficient motivele pe care își întemeiază soluția, fără ca exigențele art. 6 par. 1

din Convenție să impună oferirea unui răspuns detaliat la fiecare argument invocat (*García Ruiz c. Spaniei*, hotărârea din 21 ianuarie 1999, par.par. 26 și 28; *Van de Hurk c. Ţărilor de Jos*, hotărârea din 19 aprilie 1994, par.par. 59 și 61).

În conformitate cu prevederile art. 82 Cod de procedură civilă, cheltuielile de judecată cuprind taxa de stat, taxa de timbru și cheltuielile aferente judecării cauzei.

Potrivit art. 94 alin.(1) Cod de procedură civilă, partea care a pierdut procesul este obligată, la cerere, să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată suportate în legătură cu examinarea litigiului.

La caz, instanța constată că, în legătură cu înaintarea prezentei cereri de chemare în judecată, precum și cu majorarea ulterioară a pretențiilor formulate, reclamantul Lepădatu Nicolae a suportat cheltuieli cu titlu de taxă de stat în cuantum total de 7 017 lei, precum și cheltuieli cu titlu de taxă de timbru în cuantum de 200 lei.

Respectiv, având în vedere soluția adoptată asupra fondului cauzei, prin care pretențiile reclamantului sunt admise integral, instanța constată că cheltuielile respective urmează a fi compensate în întregime din contul pârâtului Sîrbu Tudor, acestea fiind determinate de necesitatea sesizării instanței de judecată în vederea realizării dreptului de creanță al reclamantului.

În consecință, instanța va dispune încasarea din contul pârâtului Sîrbu Tudor, în beneficiul reclamantului Lepădatu Nicolae, a sumei de 7 017 lei cu titlu de taxă de stat și a sumei de 200 lei cu titlu de taxă de timbru.

În conformitate cu prevederile art. 96 alin.(1) Cod de procedură civilă, compensarea cheltuielilor de asistență juridică suportate de partea care a avut câștig de cauză este condiționată de caracterul real, necesar și rezonabil al acestora.

Din interpretarea normei enunțate rezultă că simpla prezentare a înscrisurilor care confirmă achitarea onorariului avocatului nu determină, în mod automat, compensarea integrală a acestuia, instanței revenindu-i obligația de a aprecia cuantumul cheltuielilor solicitate prin raportare la circumstanțele concrete ale cauzei, complexitatea litigiului, volumul activităților desfășurate de reprezentant, durata examinării cauzei și contribuția efectivă a acestuia la apărarea drepturilor și intereselor legitime ale părții reprezentate.

La caz, instanța constată că, în susținerea pretenției privind compensarea cheltuielilor de asistență juridică, reprezentantul reclamantului, avocatul Ganganu Vasile, a anexat la materialele cauzei raportul privind activitatea de prestare a serviciilor de asistență juridică, în conținutul căruia au fost individualizate și descrise în mod detaliat acțiunile întreprinse în vederea reprezentării intereselor reclamantului în cadrul prezentului litigiu (f.d. 125).

Totodată, caracterul efectiv al suportării cheltuielilor respective este confirmat prin bonul de plată seria DAA 72058445, în sumă de 8 000 lei (f.d. 126), precum și prin bonul de plată seria DAA 780584472, în sumă de 2 000 lei (f.d. 127), înscrisuri care confirmă achitarea onorariului avocatului în cuantum total de 10 000 lei.

Prin urmare, sub aspectul caracterului real al cheltuielilor de asistență juridică, instanța constată că acestea sunt confirmate prin înscrisurile justificative anexate la materialele cauzei.

În ceea ce privește caracterul necesar al cheltuielilor respective, instanța reține că prezentul litigiu nu s-a limitat la examinarea formală a unui înscris constatator al unei datorii, ci a implicat examinarea unor aspecte de fapt și de drept referitoare la autenticitatea recipisei, existența raportului juridic de împrumut, pretinsul caracter simulat al contractului, destinația plăților efectuate anterior de către pârât, precum și aprecierea concluziilor unei expertize judiciare complexe. Or, poziția procesuală adoptată de pârât, materializată prin contestarea inițială a

apartenenței scrisului și a semnăturii din conținutul recipisei, iar ulterior prin invocarea caracterului simulat al raportului juridic litigios, a impus părții reclamante formularea unor argumente suplimentare, atât sub aspect probatoriu, cât și sub aspectul calificării juridice a raporturilor dintre părți.

În aceste circumstanțe, beneficierea de asistență juridică calificată a constituit o măsură justificată și necesară pentru apărarea efectivă a drepturilor și intereselor legitime ale reclamantului, cheltuielile aferente serviciilor prestate de avocat aflându-se în legătură nemijlocită cu examinarea prezentei cauze civile.

Sub aspectul caracterului rezonabil al cheltuielilor solicitate, instanța, analizând raportul privind activitatea de prestare a serviciilor de asistență juridică, în coraport cu complexitatea cauzei, durata examinării acesteia, volumul activităților desfășurate de reprezentant, natura apărărilor formulate de pârât și valoarea patrimonială a litigiului, apreciază că suma de 10 000 lei nu are un caracter excesiv sau disproporționat.

Mai mult, individualizarea detaliată a serviciilor prestate permite instanței să verifice legătura dintre activitatea efectiv desfășurată de avocat și necesitățile reprezentării reclamantului în cadrul prezentului proces, nefiind identificate temeiuri obiective care ar justifica reducerea cuantumului cheltuielilor solicitate.

Instanța subliniază că mecanismul compensării cheltuielilor de asistență juridică urmărește restabilirea, în limite rezonabile, a situației patrimoniale a părții care a fost nevoită să suporte asemenea cheltuieli pentru realizarea pe cale judiciară a drepturilor sale.

În consecință, constatând întrunirea cumulativă a criteriilor caracterului real, necesar și rezonabil al cheltuielilor de asistență juridică, instanța apreciază că pretenția reclamantului privind compensarea acestora în cuantum de 10 000 lei este întemeiată și urmează a fi admisă integral.

Referitor la solicitarea pârâtului Sîrbu Tudor privind încasarea din contul reclamantului a cheltuielilor suportate pentru efectuarea expertizei judiciare, în cuantum de 14 700 lei, instanța constată că aceasta nu poate fi admisă. Or, deși cheltuielile aferente efectuării expertizei judiciare fac parte din categoria cheltuielilor de judecare a cauzei, în sensul art. 90 Cod de procedură civilă, faptul suportării efective a acestora nu conferă, prin el însuși, dreptul la compensarea lor din contul celeilalte părți.

În acest sens, instanța reține că repartizarea cheltuielilor de judecată este determinată, în principal, de soluția adoptată asupra fondului litigiului, în conformitate cu regula instituită de art. 94 alin.(1) Cod de procedură civilă.

La caz, expertiza judiciară a fost dispusă la solicitarea pârâtului, în vederea verificării circumstanțelor invocate de acesta în susținerea obiecțiilor formulate împotriva acțiunii. Cu toate acestea, concluziile raportului de expertiză nu au confirmat apărarea inițială a pârâtului privind lipsa apartenenței scrisului și a semnăturii din conținutul recipisei și nici nu au demonstrat caracterul simulat al raportului juridic litigios. Astfel, în condițiile admiterii integrale a cererii de chemare în judecată, pârâtul, fiind partea care a pierdut procesul, nu este îndreptățit să pretindă compensarea din contul reclamantului a cheltuielilor suportate pentru efectuarea expertizei judiciare.

Prin urmare, solicitarea pârâtului privind compensarea cheltuielilor de judecată în cuantum de 14 700 lei urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

În consecință, instanța ajunge la concluzia admiterii integrale a cererii de chemare în judecată înaintate de Lepădatu Nicolae împotriva lui Sîrbu Tudor, cu încasarea din contul

ultimului, în beneficiul reclamantului, a datoriei în sumă de 5 800 euro, a dobânzii în sumă de 2 610 euro, precum și a cheltuielilor de judecată.

În concluzie, coroborând circumstanțele de fapt constatate cu normele legale incidente, în conformitate cu art.art. 238-241 CPC, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E :

Se admite acțiunea civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Lepădatu Nicolae către Sîrbu Tudor, privind încasarea datoriei.

Se încasează din contul lui Sîrbu Tudor, a.n. *****, IDNP *****, domiciliat în r-nul. *****, în beneficiul lui Lepădatu Nicolae, a.n.*****, IDNP *****, cu domiciliul în r-nul. *****, datoria în mărime de 5800 (cinci mii opt sute) Euro, dobînda de întârziere în mărime de 2610 (două mii șase sute zece) Euro, convertiți în lei moldovenești la cursul oficial al Băncii Naționale a Moldovei din data executării, şi cheltuielile de judecată sub formă de taxă de stat în mărime de 7017 (șapte mii șaptesprezece) lei, taxa de timbru în mărime de 200 (două sute) lei și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 10.000 (zece mii) lei.

Hotărârea este cu drept de apel în Curtea de Apel Centru în termen de 30 (treizeci) zile, prin intermediul judecătoriei Hîncești, sediul Central.

Preşedintele şedinţei,
Judecător / semnat / Roic-Botezatu Lilia
Copia corespunde originalului
Judecător Roic-Botezatu Lilia